

להתאהב

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספרה"ק מאור עינים (דף)

יום	מד"ה
ראשון	והנה אברהם אבינו
שני	זהו ויאמר ה'
שלישי	מאמר חדש! ואת הנפש
רביעי	אך להבין ענין הציוי
חמישי	זהו כל עיקר עבודתינו עד ד"ה והנה אברהם

להצטרפות למנוי לחברת החודשית עד הבית ניתן להירשם 07474-61616

0722 531 385

השבוע בקו

הכוננו! הכוננו!
תכנית טעמים מיוחדים בסיום שבועי נפש

בימי בין הזמנים
מפי השבועי המספיעים שליט"א בשלושה 9

פרשת תזריע תשפ"ד / גליון ד"ש

רוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

רפואת הנגע על ידי שיבין שכל השפע האלקי נשפע בכח מעשי

האלשיך הקדוש מבאר ענין נגע הצרעת, שהנגע בעור הבשר הוא גילוי של נגע נפשי, אשר נפגע בעונותיו. והתורה הקדושה מלמדת אותנו שתרפואה היא רק על ידי האדם בעצמו, כשישוב אל ה' וירפא נפשו מכל תחלואיה אשר הביאו עליו עונותיו, ואז נתרפא הנגע בעור בשרו, כמו שכתוב "ביום טהרתו" (וי, ב), שיטהר את עצמו לפני ה'.

ומהי הדרך להתרפא מן הצרעת. כאשר יבין יסוד זה, שבמעשיו הוא משפיע לטוב ולרע, ומכח מעשיו כל ההשפעות. ויבואר על פי דברי הבעש"ט הקדוש בביאור המשנה (אבות אבות פ"ב מ"א) "הוי זיהי במצוה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצוות, והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, וכשר עבירה כנגד הפסדה, והסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עבירה. דע מה למעלה ממך, עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבין".

וביאר הבעש"ט הקדוש "דע מה למעלה - ממך". כל מה שנעשה בעליונים ונשפע מלמעלה הוא ממך. כי השי"ת תלה כל רצונו להשפיע טובו לעולם בידיו, ואם בר ישראל מטיב דרכיו ומקיים רצון השי"ת, אז נשפע טוב ה' בכל העולמות, ואם ח"ו מעוות דרכיו, מצמצם השפע ומתעוררים רח"ל דינים בעולם.

וזהו "הוי רגיל במצוה קלה כבחמורה", כי כל העולמות תלויים על כל מצוה קלה שלנו, ולכן "הוי מחשב" גודל הפסד של עבירה וגודל השכר של מצוה, שעל ידי זה נשפע או ח"ו נצטמצם השפע האלקי בכל העולמות. ולכן על ידי התבוננות זו "אין אתה בא לידי עבירה", כשאנו מבינים כמה גדולים מעשינו, ומתעורר לבבנו לעבדו יתברך שמו.

ענין זה רואים גם בנגעי הבתים, שהתורה אומרת "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחותכם" (יה, לו). ולכאורה מהי ההדרגה "ארץ אחותכם" לגבי הנגע. אלא שהשי"ת תלה קדושת הארץ בקדושת ישראל, שאם ח"ו אנהנו חוטאים אז נהיה נגע בבית הארץ שאנו אויזים ושייכים ותלויים בהם.

וכן כשרואה האדם שמידת הדין מתוחה, ידע האדם שאין הדבר תלוי אלא בו, כי על ידו נשפע עליו מלמעלה, ולכן יתנער מן העפריות והטבעיות והבהמיות שלו ועל ידי כן יושפע מלמעלה שפע קודש. וגם בימים כאלו אשר עוקר הדת מחללים שמו יתברך ופוגמים בקדושת הארץ, אזי התיקון הוא שעלינו להגביר קדושת הארץ, וקדושת ישראל אשר בה תלויה קדושת הארץ, ועל ידי זה יתעורר שפע רחמים וטוב ה' בכל העולמות.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ז; הדעה והדיבור של"ד נדבכת ידירנו
הרה"ח ר' **אהרן בר"מ כר"ק אייזנר** שליט"א
בדגל הולדת הבנים למלח טוב
בית מדרש הבעש"ט חקן הולדירני י"ב יום ליליות חום רב ת"ת

נגעים? דביקות אי אפשר להתפייס תוך התעלמות מהמריבות שהיו. הדרך הנכונה זה לפתוח אותן ולבקש מחילה, וזה מה שקורה לנו בכל קושית

לי דהא שמעתי ממורי פירוש הפסוק 'נושא עון ועובר על פשע', ורוצה לומר שהוא על דרך משל, שהיה ריב בין ב' בני אדם, וכשרוצין להתפייס זה עם זה אז מתווכחין לידע מי חטא נגד מי. מה שאין כן כשאין רוצין להתפייס, אינו נושא עונו להוכיח נגד פניו מה שחטא לו. וזהו שכתוב 'נושא עון', ורצה לומר שנושא עונו ומוכיחו על פניו - היינו כשרוצה לעבור על פשע. ודברי פי חכם חז"ן. כמו במשל, מי שלא רוצה לחדש את האהבה, יכול להרחיק את העלבון למרתפים. אבל מי שכן רוצה לחדש את האהבה, אינו מסוגל להישאר עם העלבון בפנים. הוא חייב לצעוק. אלו הם הייסורים שלהם זוכים הצדיקים כאן בעולם הזה. השי"ת כביכול "מתווכח להודיע מי חטא נגד מי", הוא מציג לך את מה שחולל החטא, את גודל הרעות שהפגם שלך מחולל - שזה מתבטא ביסורים שלך, וכשאתה קולט את גודל הפגם ומודה ועוזב, אזי האהבה מתחדשת ביתר שאת.

פחת לשון דביקות
בכך מפרש התולדות את כל שמות הנגעים בכינוי אהבה והתקרבות. "והכי נמי מצינו לשון 'אמת' הוא שמחל על עונו, כמו שכתוב 'אם תטיב שאת'. והיינו על דרך הג"ל: 'וביום הראות בו בשר חי יטמא' - כשרוצה למחול לו ולקרבו אז נקרא הנגע 'שאת', כמו ויכוח על העבר ולקרבו מאכאן ואילך. וכמו שראיתי בחלום פירוש הפסוק 'אשרי בחצר ותקרב' - שקרובו של השם יתברך הוא על ידי נגע ויסוריך, כי 'אשר יאהב ה' יוכיח' וכו', זה שנקרא 'שאת'. וכשרוצה לדבק עצמו בו יתברך יותר מדריגה - בא נגע הנקרא **ספחת**. לשון חיבור ודביקות... כי גם המתים שכבר מתו, וכבר זכו בגן עדן להיות מבני עליה, וכשרוצין להעלותו למדריגה יותר עליונה, חוזרין ודינן אותו על דרכיו צעות. ולפעמים מקבל עונש ואחר כך עולה... כי מתחלה כשנא לשון מדרך הרע לדרך הטוב, אז יקבל עונש ויסורין הנקרא **נגע בלשון 'שאת' כנ"ל**. וכשרוצה להתקרב יותר ולדבק בו יתברך, יקבל לפעמים **סורין הנקרא 'ספחת' לשון חיבור ודביקות**. וכשרוצה להתקרב יותר שיזכה לבהירות רב, נידון **עוד בנגע 'בהרת'**. ככל שהאדם רוצה להתקרב יותר להשי"ת, הוא צריך לעבור שוב את השלב שבו הוא קולט את הפגמים שהוא חולל ואת הריחוק שהוא התרחק, ורק כך אפשר להתפייס ולהתחבר. ודבר זה נעשה על ידי היסורים-הנגעים, או אם האדם זוכה - על ידי התשובה; שכקולט את גודל הפגם ומתוודה על חטאו ושב אל ה', הוא חוסך בכך את היסורים.

הלימוד דן נוגע מאוד לכל קושי שיש לנו בחיים. יסורים אינם ריחוק אלא קירוב. ושעם אינם מקבלים יסורים בעולם הזה. רק צדיקים שרוצים להתקרב להשי"ת, צריכים קודם להתפייס איתו וזה עובר דרך מעבר היסורים. אם אתה מתמודד עם משהו, תלמד לשמוע את הצליל הפנימי שבהתמודדותך, שזהו ה'יוכוח' כביכול שבו השי"ת מנסה לתת לך להבין את גודל הפגם של החטאים. אם תבין את זה ותבקש מחילה נכונה, כי אז תתחזק ותתרפא ותתקרב ותדבק והיתה לך שמחת עולם.

(ובמאמר המוסגר יציין כי המשל הינו מוסר השכל לבדו, לכל מי שיש לו כאבים וסכסוכים ומדחיקם לבדו, כשחושב שהוא מתגבר על יצרו - יש לדעת שלא זו הדרך ישכון השלום. עדיף לפתוח שיחה עם המוסכסך ולהניח את הכל על השלשון. רק אז אפשר להחזיר את הידידות).

פגיעה אנושה פגעו בו חבריו, אבל הוא החליט להיות מהנעלבים ואינם עולבים. הוא אסף כוחות נפש אדירים, החניק את זעקתו, עצר את דמעתו, האמין שהכל ממנו יתברך לטובתו, הרחיק את הסיפור למרתפי נפש מאובקים, וניסה להמשיך את החיים כאילו לא קרה כלום.

הוא אכן הצליח בכך. אלא שבנקודה אחת הוא לא הצליח: הוא לא הצליח להיות חבר מקדם. הוא אמנם לא שנה את חבריו, אבל גם לא הצליח לאהוב אותם. הידידות לא יכלה להתקיים, והחברות העמוקה רבת השנים התפוגגה.

יום אחד הוא החליט שידידותם חשובה לו, והוא הרים אליהם סלפון, אני רוצה לחדש את הידידות, אפשר להיפגש?

לא רק הוא. גם החברים רצו לחדש את הידידות וביקשו להיפגש. הם מיהרו לבוא לביתו, אבל אז הוא התחיל לצעוק עליהם. הוא התחיל לתאר להם את גודל הפגיעה, את עומק העלבון, את נוראות הלזול. הוא דיבר בכאב וכעס רב.

"חשבנו שאתה רוצה למחול לנו", נבהלו רוב החברים, "לא כך תיארנו לעצמנו שתהיה הפגישה".

אך היה שם חבר פיקח שאמר להם: "אתם לא קולטים שרק כך נוכל לחדש את הידידות. כל עוד אנתו לא מודים בעוולה, כל עוד אנתו לא מבקשים ממנו מחילה, כל עוד אנתו לא מרגישים באמת את הכאב שהוא עבר ומתביישים עם זה - הוא לעולם לא יוכל לסלוח לנו באמת ולחדש את הידידות. הצעקות הללו - הן משיכיות השלום ומחדשי האהבה".

כשרוצין להתפייס

השבוע אנו לומדים פרשת נגעים, וה'תולדות' מקשה (בפרשתינו) את קושייתו הידועה: הרי התורה נצחית ומצוותיה נצחיות, ואם כן כיצד שיכת בימינו מצות נגעים? ומתוך ה'תולדות' שהיא שיכת עד היום לגבי כל היסורים והקשיים שהאדם עובר. הם הם הנגעים בימינו.

ויש בזה דבר פלא: הנגעים היו דווקא באדם כשר, בארץ הקודש, ובבגד לבן דווקא שמסמל את הטוב. טעם הדבר הוא שאכן היסורים אינם מבטאים פירוד וריחוק, אלא היסורים הינם המפתח לחידוש האהבה בינינו לאבינו שבשמים. רק הצדיקים זוכים ליסורים הקלים של העולם הזה, בעוד הרשעים נעשים רק בעולם הבא. ביסורים הקשים והמרים. "זה נראה לי פירוש הפסוק 'וביום הראות בו בשר חי יטמא', ורוצה לומר דנוע כי הצדיק נקרא 'בשר', כמו שכתוב 'היסוריות את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר'. וגם הצדיק נקרא 'חי', כמו שכתוב 'ובניהו בן יהוידע בן איש חי'. וזהו שכתוב 'וביום הראות את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר'. ורצה לומר כי יטמא - הוא רוצה להתנהג בדרך ישר וטובה להיות נקרא 'בשר חי', 'יטמא' - רוצה לומר כי יטמא על ידי נגעים, שהוא לשון פורעניות ויסורין, כמו שכתוב 'עוד נגע אחד אביא על פרעה'".

אולם השאלה נשאלת: כיצד ייתכן שדווקא ביום שהאדם רוצה לשוב בתשובה הוא מתחיל לקבל מכות? כיצד אנו אומרים יסורים הם השלב הראשון בדרך לאהבה ודביקות? מביא ה'תולדות' מה שמע ממורו ורבו הבעש"ט הקדוש ז"ע "ונראה

ימים של עולם האצילות

מה המשותף בין 'חג הפסח' ל'בית המקדש' שבשניהם נאסר החמץ? ומה המעלה היתירה של קדושת פסח יותר מכל קדושת התורה והמצוות, שרק בו נאמר איסור זה? ומנין הנעימות המיוחדת השורה בבריאה בחודש ניסן?

יהודי עובר מהלך כזה של קיון וזיכרון אלקי לא שייך לעולם שהוא ישתקע לגמרי בתוך הקליפות. ואלו דברינו האמורים, שימים אלו הם ימים של הופעת קדושתו ית' כאן למטה, שברגע שיש מקום ומציאות של ימים לקדושתו ית' בתוך העולם הגשמי, שוב לא שייך שהעולם ינתק יהודי מהש"ת.

ג

בראש כל מועדות

ובאמת שחג הפסח הוא המקור והשורש לא כל עניין קדושת המועדים, אשר כח קדושת כל מועד יכול לבא רק מכח ימי פסח, וכפי שרואים גם בתורה, שבועות הוא הרי ההמשך של פסח בסוף חמישים יום, וסוכות נלמד ט"ו ט"ז מחג המצות, שבכך נכלל גם ראש השנה ויום כיפור שהם ההכנה אל סוכות, השמאלו תחת לראשי המקדים לתכלית של ימינו תחבנקי, וכלשון הפייטן 'בראש כל מועדות נשאת פסח'.

וזאת כיון שכל עניינם של מועדי ה' הוא עניין זה האמור: ימים שהש"ת נתן לנו בתוך העולם הגשמי נגיעה בדרגת העולמות העליונים, וכפירוש המילה 'יום טוב' - 'יום' גשמי שהוא בדרגה שכולו 'טוב' ולא יגורך רע. שאת זה רואים בקדושת 'יום טוב' דווקא יותר מקדושת שבת, שביום טוב האור נתפס ונרגש יותר בתוך העולם הגשמי, שלא כמו בקדושת שבת שבו העבודה הנדרשת מהיהודי הוא יותר להתנתק מן העולם ולידבק בקדושה עליונה.

יש לכך כמה ביטויים בחז"ל, 'הכל חברים ברגל' אמרו חז"ל, ביי"ט גם עמי הארץ יכולים לסעוד יחד עם התלמיד חכם, והוא נחשב באותו דרגת חבר כמו התלמיד חכם, כיון שהוא הו"ט נתפס ונרגש גם בדרגה הפשוטה שלו. כן ההלכה שבשבת אינו נוהג אבילות אך אינו מבטל אבילות, לעומת יו"ט שמבטל אבילות, שגם מורה באצבע על דבר זה, שהרי מה המשמעות שבשבת האבילות אינה נוהגת וגם לא התבטלה שהיהודי עלה בשבת להתדבק במקום של 'לא יגורך רע' שאין שם שום עניין אבילות, אך זה למעלה מדרגתו העצמית, ובמוצ"ש הוא שב ומתאבל, בשבת הוא רק התנתק מעצמו וחי את השבת. אך ביו"ט לעומת זה האבילות מתבטלת לגמרי, כיון שהאור של יו"ט הוא אור שיווד אל היהודי ונתפס בו היטב במקומו ובדרגתו, שיגיע במקומו למטה למצב של 'לא יגורך רע', שהוא כבר לא צריך לשוב אל האבילות.

והשורש לכל זה מתחיל מ'פסח'. שבו היינו לגמרי בדרגה של 'לא יגורך רע' ונאסרנו בחמץ כמו בעולם האצילות, ואכלנו רק מצה בבחינת 'לחם אבירים אכל איש', ובו נפעל השורש של הקדושה העליונה השוכנת בעולם הגשמי, שממנו באה קדושת כל המועדים, לאחוז בקדושתו ית' כאן בעולם התחתון.

ואכן בשאר הימים טובים אנו כן אכילים חמץ, כי זאת צריך להבין שהמועדים הם קומה אחת, שהאחת יונקת מהשניה. כפי שיראה כל מעיין בכתבי הארז"ל על המועדים, פסח הוא דרועא ימינא ותשרי דרועא שמאלא, שבועות גופא, חנוכה ופורים נצח והוד. כשהיה אם כן רק דרגת פסח הקומה תהיה חסרה, כמו אדם שיש לו רק זרוע ימין שהוא בעל מום, ומוכרח להיות גם 'סוכות' כגדו שבו דווקא כן אכילים חמץ, כדי להודיע את הקדושה העליונה של פסח בתוך העולם הגשמי. ואילו לא היה סוכות, לא היה לפסח שום קיום בעולם הגשמי.

מעובד מתוך שיחותיו של המשפיע הגדול ר' בן ציון אפל שליט"א

שייאסר בכל משהו של חמץ, ויאכל רק את המצה הקדושה. (ובצעם כל חודש ניסן והשלשים יום שקודם ההג שייכים כבר לדרגה זו בבחינה מסויימת, כאמור שכל ימים אלו הם כבר ימי מצות ביעור חמץ).

ב

מגורי העליון ית' בעולם עצמו

מאי האי, איך אנו זוכים לכך פתאום בפסח ובחודש ניסן יותר מכל השנה? שהרי באמת יש ליהודי הזדמנות לידבק בקדושתו ית' במהלך כל השנה על כל פסיעה, ע"י קדושת התורה, או ע"י קדושת השבת, או כל מצוה שהיא, שכל מצוה הוא דביקות בקדושתו ית' ממש, באופן שלא יגורך רע (ובאמת כבר אמרו חז"ל 'כשם שאין מחמיצין את המצות כך אין מחמיצין את המצות', שצריך לעשות את המצות בריזות ובחיות, ואם עושים מצוה בהתשלול וכבודות זה ענף של חמץ במקום הקודש), ולמה רק עתה אנו מזהירים כ"כ על עניין החמץ והמצה?

ההבדל הוא, שלעומת מה שבכל התורה והמצוות אנו יכולים ליכנס אל הדיקות בקדושה העליונה, ליכלל בקדושת התורה או המצוה שאנו מקיימים, שאז, בשעת הלימוד וקיום המצוה אנו אמנם נמצאים בבית המקדש ועולים לעולם האצילות במקום של לא יגורך רע, אך כשאנו רק מסיימים את התורה והמצוה אנו שבים כבתחילה אל העולם הזה התחתון אשר החמץ והיצר הרע נוהגים בו ללא הפרעה. החידוש של ימי פסח לעומתם הוא, שהם מציאות מחודשת שהש"ת עשה בעולם התחתון שבו עצמו נוצר מקום מגורי העליון כביכול שהש"ת גר למטה כמו למעלה. זה לא שאנו עולים אל הקדושה, אלא הקדושה יורדת אלינו למטה. איננו מתנתקים מן העולם הזה ועולים לעולם האצילות, אלא חיים את האצילות בתוך העולם שלנו ממש. ולכן נדרש מאיתנו להתאים את כל העולם שלמטה אל קדושת האצילות שמאיר בו, ולבער מרשותנו כל מציאות של חמץ ורע. זה המהות המחודשת והמופלאה של ימי ניסן ופסח.

ה'אבני נור' מתבטא אכן על ימי ניסן בלשון קדשו 'ימים אלו יקרי הערך הם, שעה ליום יחשב', כיון שכל רגע בימים אלו הוא דרגה של עולם האצילות, וזה משפיע שאפילו בגשמיות מרגישים שזה חודש שכולו נעימות ומתיקות, האילנות מלבלבים ומתחילים להוציא פרי, האור הוא ממוזג וטוב, ואפילו הבעלי חיים והעופות ממלאים פיהם שירה, כפי שהפסוק אומר על חודש זה 'עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע', כיון שכל הקשיים של העולם באים מחמת ההסתרה של האור האלקי, אך כשאורו ית' יורד להאיר בגילוי גם כל הבריאה הגשמית מתמלאת נעימות ויופי.

וכל זה המשך של ה'מריבים בשמחה' שהתחיל משנכנס אדר, אשר כפי שרש"י מפרש שם בגמ' תענית, כוונת הגמרא בריבוי השמחה היא משנכנס אדר ועד אחרי ניסן והלאה, שכולם הם ימי שמחה, כי כשאורו ית' יורד כאן למטה הבריאה מלאה שמחה כיון שעוז וחדוה במקומו.

וכל יום מהימים האלו מוריד יותר את הקדושה למטה ומבער יותר את החמץ ואת הרע מן העולם בדרגה אחר דרגה, להתאים את העולם לדרגת האצילות. וכפי שה'עריב נחל' מביא מה'חסד לאברהם', שהיהודי לעולם לא יוכל ליפול לשער החמשים של הטומאה ולהשתקע שם, למה? כיון שיש חמישים ימים של ימי אדר וניסן כנגד חמישים שערי הטומאה, אשר בהם הש"ת מטהר ומברך כל יום את נשמות ישראל לנתק אותם משער אחר בטומאה, וכיון שעל כל

בהלכה (א"ח סי' תל"ו ס"א) נפסק, שאדם שעושה בביתו אוצר (מזון) שהוא אינו עתיד לפנותו בפסח, אין עליו חיוב לדאוג על ביעור החמץ משם, כיון שהרי הוא כמבוער מעיקרא. אלא אם כן הוא נמצא בשלשים יום שקודם הפסח, שאז גם אם אינו עתיד לפנות האוצר בפסח, ובימי הפסח החמץ יהא כמבוער, בכל זאת מוטל עליו חיוב הזהירות מחמץ. כיון שמשלושים יום לפני הפסח כבר חל על האדם חיוב הביעור, לכן גם אם בפסח הוא החמץ כמבוער, הוא חייב בביעור בגלל הזמן של עכשיו, שהוא כבר יום של חיוב ביעור מצד עצמו.

נמצאים אנו אם כן כבר בתוככי ימי מצוות ביעור חמץ אשר כבר מוטלת ועומדת עלינו, והעת ליכנס אל משמעות הפנימית של המצוה הקדושה הזו של איסור אכילת החמץ וכן של מצוות אכילת מצה אשר הנה ממשמשת ובאה לפתחנו.

יש שאלה גדולה במצות חמץ ומצה, שגם הזוהר הקדוש כבר שואל אותה, שממה נפשך: אם החמץ הוא דבר רע שיש לבערו, למה רק שבעה ימים בשנה אנו מצווים על כך, וכל השנה אנו מותרים באכילת חמץ בשופ"ק בפרט כשאנו יודעים את פנימיות הדברים שמובא בספה"ק 'שחמץ' אכן רומז לייצר הרע' ומשם יניקת הסטרא אחרא רח"ל וזו הסיבה שאנו מצווים לבערו מרשותנו, שהשאלה מתעצמת עוד יותר, מה נשתנו כל ימות השנה משבעת ימים אלו?

התשובה הידועה על השאלה הזו (וכפי שמתבאר מדברי זוה"ק) היא, ש"ע"י שאנו זכים ונקיים בשבעת ימי הפסח מכל בחי' חמץ ושאר שהוא היצר הרע וכת דיליה, בזה אנו שואבים כח וקדושה לכל ימות השנה לגבור על כל כוחות הרע, כי בעולם הזה בהכרח יש יצר הרע כמו שגזרה חכמתו ית' כי זה לעומת זה עשה אלוקים, אלא שהאדם צריך לגבור ולעבוד את הש"ת בכל לבבך - בשתי יצרי' יצר טוב ויצר הרע, והכח לגבור על היצר"ר ולעבוד עמו את הש"ת אנו שואבים מימי חג המצות על כל השנה. אלא שיש להרחיב ולהעמיק עוד את הדברים.

א

איסור חמץ - לא יגורך רע

באמת שזה לא לגמרי מדויק מה שאמרנו שכל השנה אין עלינו איסור חמץ, כי באמת יש איסור חמץ כל השנה בבית המקדש ועל גבי המזבח, שהתורה אוסרת כל שאור וכל דבש על המזבח בשום אופן (ואף על 'קרנן ראשית' ו'ויקרא ב, יב') שהוא שתי הלחם הקרב בחג השבועות הבא מן החמץ, מ"מ אמרה תורה 'ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח' (מטעם זה, כיון שהחמץ שם אחיזת ויניקת הרע והסטרא אחרא ואין מקומו בבית המקדש ועל גבי המזבח).

ועומק הביאור בזה הוא: כיון שאצלו ית' כביכול, אין חמץ. כלשון הכתוב 'לא יגורך רע' שפירשו חז"ל 'לא יגור במגורך רע', והחמץ שהוא הרע, אין לו אם כן שום מקום ומציאות במקום מגורי העליון ית' כביכול והתגלות שכינותו. כל העניין של 'חמץ' ו'רע' נראה לעינינו רק בעולמות התחתונים, איפה שהש"ת צמצם את אורו ית' בשם אלקים בעולמים ומסתיר על גילוי ית'. אך בעולמות העליונים, בעולם האצילות איפה שהשכינה בהתגלות, אין שום מציאות של חמץ כלל, ולכן גם בבית המקדש שהוא השער אל העולמות העליונים שמאיר כאן למטה אורו ית' כמו למעלה אין שם מציאות של חמץ, ובפרט על המזבח שהוא עיקר מקום חיבור העליונים והתחתונים.

והמשמעות הנוראה שעולה לנו מכך היא, שהדרגה של יהודי בפסח שהוא נאסר באכילת חמץ, הוא אכן באותה דרגה של 'לא יגורך רע', שהש"ת מרומם את היהודי אל מגורי ית' כביכול, שיהיה כאן למטה בשבעת ימים אלו בדרגת עולם האצילות, שלכן הוא נאסר בכל משהו של חמץ. כלומר, האיסור של חמץ בפסח הוא רק ביטוי אל המהות של פסח, שהם ימים של 'עולם האצילות' שהיהודי זוכה לחיות בשבעת ימים אלו, שבשל כך מאכלו צריך להיות בהתאם,

רשימה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

מיד כשאדם נכדל מאיזה תאוה גשמי, נקדא בזה הפרט 'קדוש'.

הרה"ק רבינו הזקן זי"ע (טהרת הקודש, קדושת עינים פ"א)

